

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. N.**, zastoupeného Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Jana Zajíce 36, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2008, č. j. OAM-295/LE-C06-C09-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2009, č. j. 28 Az 31/2008 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 6. 2008, č. j. OAM-295/LE-C06-C09-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v odůvodnění rozsudku shrnul skutková zjištění ve věci a zabýval se všemi námitkami žalobce. Vzal za prokázané, že příběh předestřený žalobcem je toliko vykonstruovaný, žalobce se snažil použít ve svůj prospěch obecně známá a dostupná fakta o potížích opozičních aktivistů v Bělorusku, která ovšem způsobem, jemuž není možné s ohledem na shromážděné informace uvěřit, vztáhnul na svoji osobu. V průběhu druhého řízení, kdy žalobce na počátku zmiňoval aktivity svého syna v organizaci Molodost', postupně upouštěl od popisu činnosti syna a neustále zveličoval a přidával na vážnosti angažovanosti své osoby. Primárním důvodem jeho druhé žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany tak byla po neúspěchu v prvním řízení zcela zjevně snaha legalizovat pobyt v České republice po odchodu ze země původu, jehož faktický důvod ovšem žalobce nepřednesl, lze se tudíž o něm toliko dohadovat, nicméně

s azylově relevantními skutečnostmi nesouvisel. Žalovaný proto posoudil výše zachycený skutkový stav z hlediska zákonem taxativně vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či doplňkové ochrany negativně, přičemž krajský soud na těchto závěrech neshledal žádné pochybení. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rozhodnutí krajského soudu a obecně poukazuje na znění ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Krajský soud posoudil jeho kauzu v rozporu s platným právním řádem, zejména se zákonem o azylu; vážně pochybily všechny orgány v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zároveň stěžovatel v kasační stížnosti požádal o ustanovení zástupce a o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť v případě nuceného opuštění České republiky mu v Bělorusku hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Důvody uplatněné v kasační stížnosti stěžovatel tedy nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením ve smyslu ust. § 103 odst. 1 a) až e) s. ř. s., ani je neučinil dostatečně seznatelnými, aby odpovídaly zákonným kasačním důvodům. Stěžovatel neuvedl, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl Krajský soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje.

Podle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Odstavec 3 téhož ustanovení stanoví pro případ, kdy nemá kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, že musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.

V souladu s citovaným ustanovením byl usnesením krajského soudu ze dne 9. 3. 2009 stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil svůj návrh prostřednictvím zástupce, jenž mu byl tímto usnesením zároveň ustanoven, a to především definováním důvodů kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 s. ř. s. Zároveň byl poučen o následcích nesplnění výzvy. Ačkoliv bylo citované usnesení řádně doručeno stěžovateli i jeho zástupci, na výzvu k doplnění kasační stížnosti nebylo v soudem stanovené lhůtě nijak reagováno a stěžovatel tak neučinil ani později.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost nespĺňuje podmínky pro to, aby na jejím základě bylo možné zkoumat její přijatelnost a případně rozhodnutí krajského soudu věcně přezkoumat. Stěžovatel ve svém podání neuvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozsudek krajského soudu, nelze tedy zjistit, jakého konkrétního pochybení se měl krajský soud v řízení o žalobě stěžovatele dopustit. Uvedený nedostatek nebyl žalobcem odstraněn ani po výzvě soudu. Tato skutečnost představuje nedostatek, pro který není možné v řízení o kasační stížnosti dále pokračovat. Podanou kasační stížností se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť v ní nebyl dán rozsah přezkumu rozsudku soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné důvody

nezákonnosti rozhodnutí soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek přímo ze zákona.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě řízení o kasační stížnosti proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, proto o odměně advokáta za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu